

ГЛОБАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ
про визнання кваліфікацій вищої освіти
Париж, 25 листопада 2019

ПРЕАМБУЛА

Генеральна конференція Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури протягом зустрічей на 40-ій сесії в Парижі з 12 по 27 листопада 2019 року,

натхнена спільним бажанням зміцнювати освітні, географічні, гуманітарні, культурні, наукові та соціально-економічні зв'язки між державами-сторонами та посилювати діалог між регіонами, так само як обмін інструментами та практиками визнання між ними,

посилаючись на Конституцію Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО), якою визначено, що «мета організації полягає у сприянні миру і безпеці шляхом пропагування співпраці між націями через освіту, науку і культуру»,

зважаючи на положення Статуту Організації Об'єднаних Націй 1945 року, Загальної декларації прав людини 1948 року, Конвенції про статус біженців 1951 року та її Протоколу 1967 року, Конвенції про статус осіб без громадянства 1954 року, Конвенції ЮНЕСКО про боротьбу з дискримінацією в галузі освіти 1960 року, зокрема, її Статті 4а,

Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права 1966 року та Конвенції ЮНЕСКО про технічне та професійне навчання 1989 року,

зважаючи на Рекомендації ЮНЕСКО про визнання навчальних курсів та кваліфікацій у вищій освіті 1993 року; Рекомендації ЮНЕСКО щодо статусу викладацького персоналу вищої освіти 1997 року; Декларації Організації Об'єднаних Націй про права корінних народів 2007 року та Рекомендації ЮНЕСКО щодо науки та наукових працівників 2017 року,

грунтуючись на Регіональних конвенціях ЮНЕСКО про визнання кваліфікацій вищої освіти,

засвідчуючи відповідальність держав-сторін щодо сприяння інклюзивній та рівноправній якісній освіті на всіх рівнях, а також навчанню впродовж життя для всіх,

з огляду на зростання міжнародної співпраці у вищій освіті, мобільність студентів, робітників, фахівців, науковців та викладачів, а також зміни у наукових дослідженнях, різні форми, методи, досягнення та інновації у викладанні та навчанні,

вважаючи вищу освіту, яку забезпечують як державні, так і приватні заклади, суспільним благом та суспільною відповідальністю, і **усвідомлюючи** необхідність дотримуватись принципів академічної свободи та автономії закладів вищої освіти та відстоювати їх,

розуміючи, що міжнародне визнання кваліфікацій вищої освіти сприятиме взаємозалежному навчанню та розвитку знань шляхом мобільності студентів та навчання, викладачів, наукових досліджень та

науковців, робітників та фахівців, а також сприятиме посиленню міжнародної співпраці у вищій освіті,

поважаючи культурне розмаїття держав-сторін, включаючи, поміж іншим, відмінності між освітніми традиціями та цінностями вищої освіти,

бажаючи задовольнити потребу у глобальній конвенції про визнання кваліфікацій вищої освіти задля доповнення регіональних конвенцій ЮНЕСКО з визнання кваліфікацій вищої освіти та посилення зв'язку між ними,

усвідомлюючи потребу у досягненні спільних, практичних та прозорих рішень для покращення практик визнання в усьому світі,

усвідомлюючи, що ця Конвенція сприятиме міжнародній мобільності, а також спілкуванню та співпраці щодо доброчесних та прозорих процедур визнання, забезпечення якості та академічної доброчесності у вищій освіті на глобальному рівні,

Прийняли цю конвенцію двадцять п'ятого листопада 2019 року.

РОЗДІЛ І. ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ

Стаття І

Для цілей цієї Конвенції застосовуються такі визначення:

Доступ (до вищої освіти): право будь-якого власника відповідної кваліфікації подати заявку до розгляду з метою вступу на навчання на рівні вищої освіти.

Вступ (до закладів вищої освіти і програм): дія або система, що дозволяє кваліфікованим заявникам отримувати вищу освіту у відповідному закладі та/або на відповідній програмі.

Заявник:

а) фізична особа, яка подає до компетентного органу з визнання кваліфікацію, часткове навчання або попередню освіту з метою оцінки та/або визнання; або

б) юридична особа, яка діє з дозволу та від імені фізичної особи.

Оцінювання: оцінювання кваліфікації, часткового навчання або попередньої освіти заявника компетентним органом з визнання, залученим до оцінювання кваліфікацій.

Компетентний орган: фізична або юридична особа, яка має повноваження, здатність або юридичну силу виконувати покладену на неї функцію.

Компетентний орган з визнання: юридична особа, яка відповідно до законів, нормативно-правових актів, політики або практики держави-сторони, оцінює кваліфікації та/або приймає рішення про визнання кваліфікацій.

Складові одиниці: адміністративно-територіальні одиниці держави – сторони цієї Конвенції на рівні субнаціональних юрисдикцій, такі як провінції, штати, округи або кантони, відповідно до статті XX б), федеральні або неунітарні конституційні системи цієї Конвенції.

Транскордонна освіта: всі форми організації навчання, які передбачають рух людей, знань, програм, провайдерів освіти та навчальних планів через кордони держав-сторін, включаючи, між іншим, визнані міжнародні програми спільних ступенів, транскордонну вищу освіту, транснаціональну освіту, офшорну освіту та освіту без кордонів.

Переміщена особа: особа, яка була примушена змінити своє місце проживання або оточення та професійну діяльність на інше місце проживання або оточення.

Система формальної освіти: система освіти держави-сторони, в тому числі всі офіційно визнані організації, відповідальні за освіту, а також державні та приватні навчальні заклади всіх рівнів, визнані компетентними органами держави-сторони та уповноважені здійснювати викладання та надавати інші послуги, пов'язані з освітою.

Формальна освіта: навчання, що здійснюється в межах діяльності у структурованому навчальному середовищі та призводить до набуття формальної кваліфікації, яка забезпечується навчальним закладом, визнаним компетентними органами держави-сторони та уповноваженим здійснювати таку навчальну діяльність.

Вища освіта: всі типи навчальних програм або комплекси навчальних курсів на рівні пост-середньої освіти, визнані компетентними органами держави-сторони або її складової одиниці як такі, що належать до її системи вищої освіти.

Заклад вищої освіти: установа, яка забезпечує вищу освіту і визнається компетентним органом держави-сторони або її складової одиниці як така, що належить до її системи вищої освіти.

Програма вищої освіти: програма пост-середньої освіти, визнана компетентним органом держави-сторони або її складової одиниці як така, що належить до її системи вищої освіти, успішне завершення якої передбачає набуття здобувачем освіти кваліфікації вищої освіти.

Інформальна освіта: навчання, яке відбувається поза формальною системою освіти і є результатом щоденної діяльності, пов'язаної з роботою, родиною, місцевою громадою або дозвіллям.

Міжнародний спільний ступінь: тип транскордонного освітнього ступеня; окремих ступінь, визнаний та/або правочинний, який присуджується після завершення інтегрованої, координованої та спільно наданої програми спільно двома або більше закладами вищої освіти, що належать до більш ніж однієї країни.

Результати навчання: набуті здобувачем освіти знання та навички після завершення навчального процесу.

Освіта впродовж життя: процес, що стосується всіх видів освітньої діяльності, формальних, неформальних або інформальних, які охоплюють весь період життя, спрямований на вдосконалення та розвиток людського потенціалу, знань, умінь, переконань і компетенцій.

Мобільність: фізичний або віртуальний рух осіб поза межами своєї країни з метою навчання, дослідження, викладання або роботи.

Неформальна освіта: навчання, отримане в межах освіти або професійної підготовки, зосереджене на трудовому житті, яке не належить до системи формальної освіти.

Нетрадиційні форми навчання: формальні, неформальні та інформальні механізми впровадження освітніх програм та навчальних заходів, які не передбачають обов'язкового фізичного контакту між викладачем та здобувачем освіти.

Часткове визнання: часткове визнання повної та завершеної кваліфікації, яка не може бути визнана компетентним органом з визнання у повному обсязі з огляду на суттєву різницю.

Часткове навчання: будь-яка частина програми вищої освіти, яку було оцінено і яка, не зважаючи на те, що не є повною програмою, відображає значне набуття знань, умінь, переконань і компетенцій.

Попередня освіта: досвід, знання, уміння, переконання та компетенції, яких особа набула в результаті формального, неформального або інформального навчання, оцінені відповідно до заданого комплексу результатів навчання, цілей або стандартів.

Кваліфікація:

а) **Кваліфікація вищої освіти:** будь-який ступінь, диплом, свідоцтво або відзнака, видані компетентним органом, що засвідчують успішне завершення програми вищої освіти або підтверджують попередню освіту, якщо це можливо.

б) Кваліфікація, що надає доступ до вищої освіти: будь-який ступінь, диплом, свідоцтво або відзнака, видані компетентним органом, що підтверджують успішне завершення освітньої програми або попередню освіту, якщо це можливо, та надають власнику кваліфікації право претендувати на вступ до вищої освіти.

Кваліфікований заявник: особа, яка відповідає належним критеріям та вважається такою, що має право подавати заявку на вступ для здобуття вищої освіти.

Кваліфікаційна рамка: система класифікації, оприлюднення та організації кваліфікацій, якість яких забезпечено відповідно до комплексу критеріїв.

Забезпечення якості: постійний процес, за допомогою якого компетентний орган/органи оцінюють якість системи вищої освіти, закладу або програми, аби запевнити зацікавлені сторони в тому, що прийнятні освітні стандарти постійно підтримуються і вдосконалюються.

Визнання: формальне визнання компетентним органом з визнання чинності та академічного рівня іноземної освітньої кваліфікації, часткового навчання або попередньої освіти з метою надання заявнику висновків, які включають, але не обмежуються таким:

- а) право подавати заявку на вступ до вищої освіти та/або
- б) можливість працевлаштування.

Регіон: територія, що відповідає визначеним регіонам ЮНЕСКО, виокремленим задля здійснення Організацією регіональної діяльності, а саме: Африка, Арабські держави, Азіатсько-Тихоокеанський регіон, Європа,

Латинська Америка і Карибський басейн.

Регіональні конвенції про визнання: конвенції ЮНЕСКО про визнання кваліфікацій вищої освіти в кожному із регіонів ЮНЕСКО, в тому числі Міжнародна конвенція про визнання курсів навчання, дипломів і звань з вищої освіти в арабських і середземноморських європейських державах.

Вимоги:

а) **Загальні вимоги:** умови, які повинні бути виконані для доступу до вищої освіти або до її окремого рівня, або для отримання кваліфікації вищої освіти на окремому рівні;

б) **Спеціальні вимоги:** умови, на додаток до загальних вимог, які повинні бути виконані крім загальних вимог для того, щоб отримати допуск до певної програми вищої освіти, або для отримання спеціальної кваліфікації вищої освіти в певній галузі навчання.

Суттєва різниця: суттєва різниця між іноземною кваліфікацією та кваліфікацією держави-сторони, яка, найімовірніше, перешкоджатиме заявникові досягти успіху у бажаній діяльності, в тому числі подальшому навчанні, дослідницькій діяльності або працевлаштуванні.

РОЗДІЛ II. ЦІЛІ КОНВЕНЦІЇ

Стаття II

Розбудовуючи та вдосконалюючи координацію, перегляд та досягнення регіональних конвенцій про визнання, ця конвенція спрямована на:

1. Сприяння та посилення міжнародної співпраці у вищій освіті;

2. Підтримку міжрегіональних ініціатив, політик та інновацій щодо міжнародного співробітництва у вищій освіті;

3. Сприяння глобальній мобільності та утвердженню цінності вищої освіти заради взаємного блага власників кваліфікації, закладів вищої освіти, роботодавців та інших зацікавлених установ у державах – сторонах цієї Конвенції з усвідомленням та повагою до своєрідності систем вищої освіти держав-сторін;

4. Розроблення всеосяжної глобальної рамки для доброчесного, прозорого, ґрунтовного, послідовного, своєчасного та надійного визнання кваліфікацій вищої освіти;

5. Повагу, підтримку та захист автономії та своєрідності закладів вищої освіти та систем;

6. Сприяння довірі та впевненості у якості та надійності кваліфікацій, у тому числі за допомогою доброчесності та етичних практик;

7. Сприяння культурі забезпечення якості у закладах вищої освіти та системах освіти, розбудові потенціалу для забезпечення надійності, послідовності та компліментарності якості освіти, рамок кваліфікацій і визнання кваліфікацій з метою підтримки міжнародної мобільності;

8. Сприяння розробці, збору та обміну доступною, актуальною, надійною, прозорою та відповідною інформацією, взірцевими практиками між залученими установами держав-сторін та між регіонами;

9. Сприяння за допомогою визнання кваліфікацій забезпеченню всеосяжного та рівноправного доступу до якісно забезпеченої вищої освіти та можливостям навчання впродовж життя для всіх, включно з біженцями та переміщеними особами.

10. Культивування в усьому світі оптимального використання людських та освітніх ресурсів з метою забезпечення сталого розвитку освіти, сприяння структурному, економічному, технологічному, демократичному та соціальному розвитку всіх суспільств.

РОЗДІЛ III. ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ВИЗНАННЯ КВАЛІФІКАЦІЙ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття III

Для визнання кваліфікацій вищої освіти ця Конвенція встановлює такі принципи:

1. Особи мають право на оцінку своїх кваліфікацій, щоб подавати заявки на вступ на вищу освіту або претендувати на працевлаштування.

2. Визнання кваліфікацій має бути прозорим, доброчесним, своєчасним і недискримінаційним відповідно до порядків і нормативно-правових актів кожної держави-сторони, а також має бути доступним.

3. Рішення про визнання ґрунтуються на довірі, чітких критеріях, доброчесних, прозорих та недискримінаційних процедурах і підкреслюють принципову важливість рівного доступу до вищої освіти як суспільного блага, що може відкрити доступ до працевлаштування.

4. Рішення про визнання ґрунтуються на відповідній, надійній, доступній та актуальній інформації про системи вищої освіти, заклади, програми та механізми забезпечення якості, яку було надано компетентними органами держав-сторін, офіційними національними інформаційними центрами або подібними організаціями.

5. Рішення про визнання приймаються з належною повагою до своєрідності систем вищої освіти в усьому світі.

6. Компетентні органи з визнання, які здійснюють оцінювання з метою визнання, мають робити це добросовісно, надаючи чітке обґрунтування рішень і мати механізми оскарження рішень щодо визнання.

7. Заявники, які прагнуть визнати свою кваліфікацію, надають адекватну та достовірну інформацію і документацію щодо присвоєної кваліфікації, а також мають право на оскарження.

8. Держави-сторони зобов'язуються вживати заходів для викорінення всіх форм шахрайських практик стосовно кваліфікацій вищої освіти шляхом заохочення до використання сучасних технологій та взаємодії між державами-сторонами.

РОЗДІЛ IV. ОБОВ'ЯЗКИ ДЕРЖАВ – СТОРІН КОНВЕНЦІЇ

Ця Конвенція встановлює такі обов'язки держав-сторін:

Стаття IV. Визнання кваліфікацій, що надають доступ до вищої освіти

1. Кожна держава-сторона з метою доступу до своєї системи вищої освіти має визнавати кваліфікацію та задокументоване або засвідчене попереднє навчання, отримане в інших державах-сторонах, що відповідає загальним вимогам доступу до вищої освіти в цих державах-сторонах, якщо не встановлена суттєва різниця між загальними вимогами доступу у державі-стороні, в якій була отримана кваліфікація, і вимогами доступу у державі-стороні, в якій було затребувано визнання кваліфікації. У якості альтернативи, має бути достатнім для держави-сторони надання можливості власнику кваліфікації, присудженої в іншій державі-стороні, отримати оцінку цієї кваліфікації.

2. Кваліфікація, отримана в результаті навчання на визнаних нетрадиційних формах, які підлягають порівнянним механізмам забезпечення якості, оцінюватиметься відповідно до порядків та нормативно-правових актів держави-сторони або її складової одиниці із застосуванням таких саме критеріїв, що застосовуються до подібної кваліфікації, отриманої в результаті навчання на традиційній формі.

3. Якщо кваліфікація надає доступ тільки до певних типів закладів або програм вищої освіти в державі-стороні, в якій була отримана кваліфікація, кожна держава-сторона має надавати власникам таких кваліфікацій доступ до подібних типів закладів або програм, що належать до її системи вищої освіти, якщо такі наявні та якщо не встановлено суттєву різницю.

Стаття V. Визнання кваліфікацій вищої освіти

1. Кожна держава-сторона має визнавати кваліфікацію вищої освіти, надану іншою державою-стороною, за винятком випадків встановлення суттєвої різниці між кваліфікацією, для якої проводиться визнання, і відповідною кваліфікацією в державі-стороні, в якій проводиться визнання. У якості альтернативи, має бути достатнім для держави-сторони надання можливості власнику кваліфікації вищої освіти, присудженої в іншій державі-стороні, отримати оцінку цієї кваліфікації за запитом власника.

2. Кваліфікація вищої освіти, здобута в результаті навчання на визнаних нетрадиційних формах навчання, які підлягають порівнянним механізмам забезпечення якості, і які вважаються частиною системи вищої освіти держави-сторони, оцінюватиметься відповідно до порядків та нормативно-правових актів держави-сторони або її складової одиниці, із застосуванням таких саме критеріїв, які використовуються до подібної кваліфікації, отриманої на традиційній формі навчання.

3. Кваліфікація вищої освіти, здобута в результаті транскордонної освіти з міжнародним спільним ступенем або на будь-якій спільній програмі, що здійснюється в більш ніж одній державі, з яких принаймні одна є державою – стороною Конвенції, оцінюватиметься відповідно до порядків та нормативно-правових актів держави-сторони, яка проводить визнання, або її складової одиниці із застосуванням таких саме критеріїв, які використовуються стосовно подібної кваліфікації, отриманої в результаті навчання в одній країні.

4. Визнання в державі-стороні кваліфікації вищої освіти, присудженої в іншій державі-стороні, має призвести принаймні до одного з таких результатів:

а) надання власнику права подати заявку на вступ до подальшої вищої освіти на тих самих умовах, що застосовуються до власників кваліфікацій вищої освіти держави-сторони, яка проводить визнання; та/або

б) надання власнику права використовувати титули, що присвоюються кваліфікацією вищої освіти держави-сторони, відповідно до законів і нормативно-правових актів держави-сторони, в якій проводиться визнання, або її складової одиниці.

До того ж, оцінка та визнання кваліфікацій можуть сприяти пошуку можливостей працевлаштування кваліфікованими заявниками відповідно до законів та нормативно-правових актів держави-сторони або її складової одиниці, в яких здійснюється визнання.

5. Якщо компетентний орган з визнання може встановити суттєву різницю між кваліфікацією, визнання якої здійснюється, та відповідною кваліфікацією держави-сторони, у якій здійснюється визнання, компетентний орган з визнання має намагатися визначити, чи можливе часткове визнання кваліфікації.

6. Кожна держава-сторона може здійснити визнання кваліфікації вищої освіти, отриманої в результаті транскордонної освіти або в іноземних закладах освіти, що діють під юрисдикцією держави-сторони відповідно до окремих вимог законодавства, нормативно-правових актів держави-сторони або її складової одиниці, або окремих угод, укладених з державою-стороною, з якої походять такі заклади.

Стаття VI. Визнання часткового навчання та попередньої освіти

1. Для того щоб надати можливість завершити навчання за програмою вищої освіти або продовжити навчання у закладах вищої освіти, кожна держава-сторона може за потреби визнавати задокументоване або сертифіковане часткове навчання, або документально підтверджену попередню освіту, отримані в іншій державі-стороні, враховуючи законодавства держав-сторін стосовно доступу до подальшої освіти, за винятком випадків, коли між частковим навчанням або попередньою освітою та відповідною частиною програми вищої освіти у державі-стороні, яка здійснює визнання, встановлена суттєва різниця. В якості альтернативи достатньо, щоб власнику задокументованого або сертифікованого часткового навчання, або задокументованої чи сертифікованої попередньої освіти, отриманих в іншій державі-стороні, було надано можливість отримати оцінку часткового або попереднього навчання за запитом зацікавленої особи.

2. Задокументоване або сертифіковане завершення часткового навчання за програмою визнаних нетрадиційних форм вищої освіти, яке підлягає порівнянним механізмам забезпечення якості і належить до системи вищої освіти держави-сторони, має оцінюватися відповідно до порядків та нормативно-правових актів держави-сторони або її складової одиниці із застосуванням тих самих критеріїв, що використовуються для традиційної форми часткового навчання.

3. Задокументоване або сертифіковане завершення часткового навчання за програмою вищої транскордонної освіти, програмою міжнародних спільних ступенів або будь-якою спільною програмою, що здійснюється в більш ніж одній країні, з яких принаймні одна є

державою-стороною, оцінюватиметься відповідно до порядків та нормативно-правових актів держави-сторони або її складової одиниці із застосуванням таких саме критеріїв, що й для часткового навчання, отриманого в одній державі.

Стаття VII. Визнання часткового навчання та кваліфікацій біженців та переміщених осіб

Кожна держава-сторона має вживати необхідних і доцільних заходів у межах своєї системи освіти та відповідно до своїх конституційних, законодавчих та нормативно-правових положень аби розробити раціональні процедури доброчесного та ефективного оцінювання того, чи відповідають біженці та переміщені особи встановленим вимогам щодо доступу до вищої освіти, подальшого навчання за програмами вищої освіти або пошуку можливостей працевлаштування, у тому числі у випадках, коли часткове навчання, попередня освіта або кваліфікації, отримані в іншій країні, не можуть бути підтверджені документально.

Стаття VIII. Інформація щодо оцінювання та визнання

1. Кожна держава-сторона має створювати прозорі системи повного опису кваліфікацій та результатів навчання, отриманих на її території.

2. Кожна держава-сторона, наскільки це можливо, на підґрунті конституційної, законодавчої та нормативно-правової ситуації та структури, має запровадити об'єктивну та надійну систему затвердження, визнання та забезпечення якості своїх закладів вищої освіти задля сприяння довірі та впевненості у її системі вищої освіти.

3. Кожна держава-сторона має створювати та підтримувати національний інформаційний центр або подібні організації задля забезпечення доступу до відповідної, точної та актуальної інформації про її систему вищої освіти.

4. Кожна держава-сторона заохочує використання технологій для забезпечення легкого доступу до інформації.

5. Кожна держава-сторона зобов'язується:

а) забезпечувати доступ до достовірної та точної інформації про системи вищої освіти, кваліфікації, забезпечення якості та кваліфікаційні рамки за наявності;

б) сприяти поширенню та надавати доступ до точної інформації про системи та кваліфікації вищої освіти, в тому числі про кваліфікації, які надають доступ до вищої освіти інших держав-сторін;

в) надавати поради та інформацію за необхідності стосовно питань визнання, в тому числі критеріїв та процедур оцінювання кваліфікацій, а також розробляти матеріали для належних практик визнання відповідно до законів, нормативно-правових актів та політики держави-сторони; та

г) забезпечувати надання у раціональний термін адекватної інформації щодо будь-якого закладу, який належить до її системи вищої освіти, та будь-якої програми, що застосовується цими закладами, з метою надання компетентним органам інших держав-сторін можливості перевірити, чи відповідає якість кваліфікації, присудженої цими закладами, вимогам визнання держави-сторони, в якій здійснюється визнання.

Стаття IX. Оцінювання заявки

1. У першу чергу відповідальність за надання адекватної інформації несе заявник, який має добросовісно надати таку інформацію.

2. Кожна держава-сторона має дбати про те, щоб заклади, які належать до її системи освіти, надавали у доступному обсязі, на запит, у раціональний термін та безкоштовно, відповідну інформацію власнику кваліфікації або закладу, або компетентним органам з визнання держави-сторони, в якій здійснюється визнання.

3. Кожна держава-сторона має дбати про те, щоб орган, який здійснює оцінку з метою визнання, демонстрував причини, через які заявка не відповідає вимогам, або демонстрував, чому було встановлено суттєву різницю.

Стаття X. Інформація про компетентні органи з визнання

1. Кожна держава-сторона має надавати депозитарію цієї Конвенції офіційне повідомлення щодо компетентних органів, які приймають рішення з питань визнання в її юрисдикції.

2. Якщо центральні компетентні органи з визнання наявні у державі-стороні, вони мають одразу взяти зобов'язання дотримуватись положень цієї Конвенції та вживати необхідних заходів для забезпечення імплементації положень цієї Конвенції у юрисдикції названої держави-сторони.

3. Якщо повноваження щодо прийняття рішень у справах про визнання покладено на складові одиниці, держава-сторона має надати депозитарію стислий огляд конституційної ситуації або структури під час підписання або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення, або приєднання, а також про будь-які подальші зміни. У таких випадках компетентні органи з визнання складових одиниць мають у доступному обсязі відповідно до конституційної ситуації та структури держави-сторони, вживати необхідних заходів для забезпечення імплементації положень цієї Конвенції в межах юрисдикції держави-сторони.

4. Якщо повноваження щодо прийняття рішень з визнання покладено на окремі заклади вищої освіти або інші організації, кожна держава-сторона або її складова одиниця відповідно до її конституційної ситуації або структури, передають текст цієї Конвенції цим закладам або організаціям і роблять всі необхідні кроки для підтримки сприятливого розгляду та застосування її положень.

5. Положення параграфів 2, 3 і 4 цієї статті мають застосовуватися з урахуванням відмінностей до зобов'язань держав-сторін відповідно до цієї Конвенції.

Стаття XI. Додаткові вимоги до вступу на програми вищої освіти

1. Якщо вступ на окремі програми вищої освіти залежить від виконання окремих вимог, крім загальних вимог щодо доступу, залучені компетентні органи держави-сторони можуть вимагати від власників кваліфікацій, отриманих в інших державах-сторонах, дотримання таких

вимог або перевіряти кваліфікацію, отриману в інших державах-сторонах, щодо її еквівалентності.

2. Якщо кваліфікації, що надають доступ до вищої освіти в одній державі-стороні, присуджуються лише у комбінації з додатковими кваліфікаційними іспитами у якості підстави для доступу, інші держави-сторони можуть зробити доступ до освіти за таких самих умов або запропонувати альтернативу для задоволення таких додаткових вимог в межах своєї системи освіти.

3. Не зашкоджуючи положенням статті IV, вступ до окремого закладу вищої освіти або до окремої програми такого закладу може бути обмеженим або вибірковим відповідно до доброчесних та прозорих порядків.

4. Враховуючи параграф 3 цієї статті, процедури вступу мають розроблятися з огляду на необхідність забезпечення оцінювання іноземних кваліфікацій згідно з принципами прозорості, доброчесності та недискримінаційності, окреслених у статті III.

5. Не зашкоджуючи положенням статті IV, вступ до окремого закладу вищої освіти може надаватися за умови достатньої компетентності, продемонстрованої власником кваліфікації мовою або мовами викладання у закладі або іншими визначеними мовами.

6. Для вступу на програми вищої освіти кожна держава-сторона може визнавати кваліфікації, присуджені іноземними закладами освіти, що діють у її юрисдикції, за окремими вимогами законодавства та нормативно-правових актів держави-сторони або її складової одиниці, або

окремими угодами, укладеними з державою-стороною, з якої походять такі заклади.

РОЗДІЛ V. СТРУКТУРИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ТА СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття XII. Структури імплементації

Держави – сторони Конвенції погоджуються імплементувати цю Конвенцію через такі структури або у співпраці з ними:

1. Національні структури імплементації;
2. Мережі національних структур імплементації;
3. Національні, регіональні та глобальні організації з акредитації, забезпечення якості, рамок кваліфікацій та визнання кваліфікацій;
4. Міжурядова конференція держав-сторін;
5. Комітети регіональних конвенцій про визнання.

Стаття XIII. Національні структури імплементації

1. З метою спрощення процесу визнання кваліфікацій вищої освіти, держави-сторони зобов'язуються імплементувати цю Конвенцію через відповідні організації, в тому числі національні інформаційні центри або подібні організації.

2. Кожна держава-сторона повідомлятиме Секретаріату Міжурядової конференції держав-сторін про власні національні структури імплементації та про будь-які зміни стосовно них.

3. Національні структури імплементації мають формувати мережі та брати у них активну участь.

Стаття XIV. Мережі національних структур імплементації

1. Під егідою Міжурядової конференції держав – сторін Конвенції мережі мають складатися з національних структур імплементації держав – сторін Конвенції та допомагати і сприяти імплементації цієї Конвенції.

2. Мережі мають забезпечувати обмін інформацією, розбудову потенціалу та технічну підтримку держав-сторін на запит.

3. Мережі мають прагнути до посилення міжрегіонального співробітництва за цією Конвенцією та підтримувати зв'язки з Міжурядовою конференцією держав-сторін.

4. Держави-сторони можуть брати участь у діючих регіональних мережах, заснованих регіональними конвенціями про визнання або створювати нові мережі. Участь у діючих регіональних мережах має погоджуватися відповідними комітетами регіональних конвенцій про визнання.

Стаття XV. Міжурядова конференція сторін Конвенції

1. Міжурядова конференція держав-сторін, далі Конференція, має бути заснована.

2. Конференція має складатися з представників всіх держав – сторін цієї Конвенції.

3. Держави, які не є державами – сторонами цієї Конвенції, та очільники комітетів регіональних конвенцій з визнання мають бути запрошені до участі у засіданнях Конференції як спостерігачі.

4. Представники відповідних міжнародних та регіональних організацій, а також представники урядових та неурядових організацій, що діють у галузі визнання кваліфікацій вищої освіти, також можуть бути запрошені взяти участь у засіданні Конференції як спостерігачі.

5. Конференція має скликатися на чергову сесію принаймні кожні два роки. Вона також може скликатися на позачергові сесії на підставі власного рішення або на прохання не менш ніж однієї третини держав – сторін Конвенції. Конференція має мати проміжну робочу програму щодо міжсесійних заходів. Конференція має подавати звіт на кожну з чергових сесій Генеральній конференції ЮНЕСКО.

6. Конференція має зібратися вперше протягом двох років після набрання чинності цієї Конвенцією і затвердити свій регламент.

7. Конференція має сприяти застосуванню цієї Конвенції і наглядати за її імплементацією шляхом прийняття рекомендацій, декларацій, моделей взірцевих практик або будь-якого відповідного допоміжного тексту на глобальному або міжрегіональному рівні.

8. Конференція може прийняти керівні принципи діяльності для держав-сторін після консультацій з комітетами регіональних конвенцій про визнання.

9. Конференція має підтримувати контрольні заходи стосовно моніторингу та звітування керівним органам ЮНЕСКО щодо імплементації Конвенції.

10. Конференція має співпрацювати з комітетами регіональних конвенцій про визнання під егідою ЮНЕСКО.

11. Конференція має забезпечити належний обмін інформацією між Конференцією та комітетами регіональних конвенцій про визнання.

12. Конференція має обговорювати до прийняття проекти поправок до цієї Конвенції, як це зазначено у статті XXIII. Прийняті поправки не мають порушувати принципи прозорого, добросовісного, вчасного та недискримінаційного визнання, зазначені в цій Конвенції.

13. Секретаріат Конференції має призначатися Генеральним директором ЮНЕСКО. Секретаріат має готувати документацію Конференції, розробляти порядок денний засідань і забезпечувати виконання її рішень.

РОЗДІЛ VI. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття XVI. Ратифікація, прийняття або схвалення державами-членами

1. Ця Конвенція має бути ратифікована, прийнята або схвалена державами – членами ЮНЕСКО та Святим Престолом згідно з відповідними конституційними та законодавчими процедурами цих держав.

2. Документи про ратифікацію, прийняття або схвалення мають передаватися на зберігання Генеральному директору ЮНЕСКО.

Стаття XVII. Приєднання

1. Ця Конвенція має бути відкритою для приєднання для всіх держав, що не є членами ЮНЕСКО, але є членами Організації Об'єднаних Націй після запрошення Генеральної конференції ЮНЕСКО про приєднання до неї.

2. Ця Конвенція має також бути відкритою для приєднання для територій, які мають повне внутрішнє самоврядування, визнаних Організацією Об'єднаних Націй, які не отримали повної незалежності згідно з резолюцією 1514 (XV) Генеральної Асамблеї, і які уповноважені в питаннях цієї Конвенції, у тому числі уповноважені укладати договори стосовно таких питань.

3. Документ про приєднання має бути переданий на зберігання Генеральному директору ЮНЕСКО.

Стаття XVIII. Набуття чинності

1. Ця Конвенція має набути чинності через три місяці після дати передання на зберігання двадцятого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення або приєднання, але лише для тих держав-сторін, які передали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або документи про прийняття, схвалення або приєднання до цієї дати включно.

2. Ця Конвенція набуває чинності стосовно будь-якої іншої держави-сторони через три місяці після передання на зберігання її ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення чи приєднання.

Стаття XIX. Відносини держав – сторін цієї Конвенції та держав – сторін Регіональних конвенцій про визнання та інших угод

1. Ратифікація, прийняття, схвалення або приєднання будь-якої з регіональних конвенцій про визнання не є передумовою для ратифікації, прийняття, схвалення або приєднання до цієї Конвенції.

2. Держави – сторони цієї Конвенції мають:

а) сприяти взаємній підтримці між цією Конвенцією та іншими угодами, сторонами яких вони є, зокрема регіональними конвенціями про визнання; і

б) враховувати відповідні положення цієї Конвенції під час тлумачення та застосування регіональних конвенцій про визнання, сторонами яких вони є, або під час укладання інших міжнародних угод.

3. Ніщо в цій Конвенції не може тлумачитися як зміна прав і обов'язків держав – сторін Конвенції відповідно до регіональних конвенцій про визнання та будь-яких інших угод, сторонами яких вони є.

4. Для забезпечення узгодженої взаємодії між цією Конвенцією, регіональними конвенціями про визнання, будь-якими іншими відповідними двосторонніми або багатосторонніми угодами, а також будь-яким іншим існуючим або майбутнім договором або конвенцією, сторона якої може бути або може стати стороною цієї Конвенції, ніщо в цій Конвенції не може розглядатися, як менш важливе за інші сприятливі положення щодо визнання, зокрема положення про національні інформаційні центри, мережі та суттєву різницю.

Стаття XX. Держави з федеративним або неунітарним конституційним устроєм

Визнаючи, що міжнародні угоди є однаково обов'язковими для держав – сторін Конвенції незалежно від їхніх конституційних систем, такі положення застосовуються до держав – сторін Конвенції, які мають федеральний або неунітарний конституційний устрій:

а) з огляду на положення цієї Конвенції, імплементація яких підпадає під правову юрисдикцію федеральної або центральної законодавчої влади, зобов'язання федерального або центрального уряду мають бути такими саме, як для держав – сторін Конвенції, які не є федеральними державами;

б) з огляду на положення цієї Конвенції, імплементація яких підпадає під правову юрисдикцію складових одиниць держави-сторони, таких як: провінції, штати, графства або кантони, які згідно з конституційною системою федерації не зобов'язані вживати законодавчих

заходів, федеральний уряд має повідомити, якщо необхідно, компетентним органам складових одиниць про такі положення та рекомендувати їх прийняти.

Стаття XXI. Денонсація

1. Будь-яка сторона цієї Конвенції може у будь-який час денонсувати цю Конвенцію.

2. Про денонсацію має бути повідомлено письмовим документом, переданим на зберігання Генеральному директорові ЮНЕСКО.

3. Денонсація має набути чинності через дванадцять місяців після отримання документа про денонсацію. Він жодним чином не має впливати на зобов'язання щодо умов цієї Конвенції перед державою-стороною, яка денонсувала Конвенцію, до дати набрання ним чинності.

4. Денонсація цієї Конвенції ніяким чином не має впливати на:

а) рішення про визнання, прийняті раніше відповідно до положень цієї Конвенції;

б) оцінювання визнання, яке ще триває відповідно до цієї Конвенції.

Стаття XXII. Функції депозитарію

Генеральний директор ЮНЕСКО як депозитарій цієї Конвенції має інформувати держави – члени Організації, держави, що не є членами Організації, зазначені у статті XVII, а також Організацію Об'єднаних Націй щодо:

- а) передання на зберігання всіх документів про ратифікацію, прийняття, схвалення або приєднання, передбачені статтями XVI і XVII;
- б) денонсації, передбачені статтею XXI;
- в) поправки до Конвенції, прийняті відповідно до статті XXIII, і дату набрання чинності поправками, запропонованими відповідно до статті XXIII.

Стаття XXIII. Поправки

1. Держава – сторона цієї Конвенції може шляхом письмового повідомлення на ім'я Генерального директора ЮНЕСКО запропонувати зміни до цієї Конвенції. Генеральний директор має поширити таке повідомлення між усіма державами – сторонами Конвенції. Якщо протягом шести місяців від дати відправлення повідомлення, не менше половини держав – сторін Конвенції позитивно відповість на прохання, Генеральний директор має представити цю пропозицію на наступному засіданні Міжурядової конференції держав-сторін для обговорення та можливого прийняття.

2. Поправки приймаються двома третинами більшості присутніх і голосуючих держав-сторін.

3. Після прийняття поправки до цієї Конвенції мають бути передані державам – сторонам Конвенції для ратифікації, прийняття, схвалення або приєднання.

4. Для держав-сторін, які ратифікували, прийняли, схвалили або приєдналися до них, поправки до цієї Конвенції набирають чинності через три місяці після передання на зберігання документів, згаданих у пункті 3

цієї статті, двома третинами держав-сторін. Після цього, для кожної держави-сторони, яка ратифікує, приймає, схвалює або приєднується до поправки, зазначена поправка набирає чинності через три місяці після дати передання цієї державою-стороною її ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення або приєднання.

5. Держава, яка стає державою – стороною цієї Конвенції, після набрання поправками чинності у відповідності до параграфу 4 цієї статті, якщо не висловить інших намірів, вважатиметься:

- а) державою – стороною цієї Конвенції з урахуванням поправок; та
- б) державою – стороною цієї Конвенції без урахування поправок по відношенню до держав – сторін Конвенції, які не мають зобов'язань за цими поправками.

Стаття XXIV. Реєстрація в Організації Об'єднаних Націй

Відповідно до статті 102 Статуту Організації Об'єднаних Націй ця Конвенція має бути зареєстрована у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй на прохання Генерального директора ЮНЕСКО.

Стаття XXV. Тексти, які мають юридичну силу

Ця Конвенція була складена арабською, китайською, англійською, французькою, російською та іспанською мовами, причому всі шість текстів мають однакову юридичну силу.

Депозитарій:

ЮНЕСКО

Набуття чинності:

Відповідно до положень Статті XVIII Конвенція має набути чинності через три місяці після дати передання на зберігання двадцятого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення або приєднання, але лише для тих держав-сторін, які передали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або документи про прийняття, схвалення або приєднання до цієї дати включно.

Тексти, які мають юридичну силу:

Арабський, китайський, англійський, французький, російський та іспанський

Держави-сторони